

błąd w ocenie, ponieważ decyzja ta oparta została na nieudowodnionych faktach i twierdzeniach. Ponadto zdaniem skarżącego zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji. Z drugiej strony skarżący podnosi, że decyzja narusza art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska nr 2001/931/WPZiB oraz zasadę proporcjonalności. Dalej skarżący podnosi, że decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych zasad prawa wspólnotowego, wywodzonych z zasady rzetelnego procesu, prawa do bezstronnego organu sądowego, zasady domniemania niewinności i prawa do bycia wysłuchanym, zasady legalności, zasady wolności wypowiedzi, prawa do stowarzyszania się, jak również prawa własności, wyrażonych w Europejskiej konwencji praw człowieka. Na koniec skarżący twierdzi, że Rada, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie załączonym do zaskarżonej decyzji, nadużyła swoich uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

Główny zarzut skarżącej dotyczy tego, że Komisja podobno niesłusznie uznała i nie udowodniła w sposób wymagany prawem, iż połączenie prowadziło do znacznego ograniczenia skutecznej konkurencji na wspólnym rynku. Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie uznała i nie wykazała w sposób wymagany prawem, iż połączenie w formie zmienionej na skutek różnych zobowiązań zaproponowanych przez skarżącą w trakcie dochodzenia prowadziło do znacznego ograniczenia skutecznej konkurencji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do (a) stosunku konkurencji między dwoma przewoźnikami; (b) barier wejścia/ekspansji; (c) swojej analizy trasy po trasie, jak również zasadnicze i oczywiste błędy w swojej ocenie efektywności, jaka wynikałaby z połączenia oraz w potraktowaniu zobowiązań zaproponowanych przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-342/07)

(2007/C 269/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Holdings Plc (County Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: J. Swift, QC, V. Power, Solicitor, A. McCarthy, Solicitor, G. Berrisch, prawnik, D. Hull, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze tej skargi skarżąca zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2007)3104 z dnia 27 czerwca 2007 r. uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia o EOG (sprawa nr COMP/M.4439 — Ryanair/Aer Lingus).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2007 r. — Allsafe Jungfalk przeciwko OHIM (ALLSAFE)

(Sprawa T-343/07)

(2007/C 269/107)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: allsafe Jungfalk GmbH & Co. KG (Engen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Jestaedt i J. Bühling)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 lipca 2007 r. (R 454/2006-4);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALLSAFE” dla towarów i usług z klas 6, 12, 22, 35, 39 i 42 (zgłoszenie nr 2 940 534)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾, gdyż zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający, a nie opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2007 r. — O2 (Germany) przeciwko OHIM (Homezone)

(Sprawa T-344/07)

(2007/C 269/108)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: O2 (Germany) GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fottner i M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lipca 2007 r. w sprawie R 1583/2006-4 w zakresie, w jakim zgłoszenie zostało odrzucone;
- obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Homezone” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 (zgłoszenie nr 4 677 506)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2007 r. — La Banque Postale przeciwko Komisji

(Sprawa T-345/07)

(2007/C 269/109)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Banque Postale (przedstawiciele: S. Hautbourg i J.E. Skovron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości na podstawie art. 230 akapit czwarty WE;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze będącej przedmiotem niniejszego postępowania skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2007) 2110 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2007 r. uznającej za niezgodne z art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 43 WE i 49 WE przepisy francuskiego Code Monétaire et Financier (kodeksu walutowego i finansowego), które zastrzegają na rzecz trzech instytucji kredytowych, tj. skarżącej, Caisses d'Épargne et de Prévoyance i Crédit Mutuel prawa specjalne w zakresie dystrybucji książeczek „livret A” i „livret bleu”.

Na poparcie skargi powołuje ona cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym w trakcie postępowania, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji, ponieważ nie dano jej okazji do przedstawienia uwag na temat dwóch sprawozdań przedłożonych Komisji przez składających skargę do tej instytucji i które — zdaniem skarżącej — okazały się istotne dla przeprowadzenia dowodu przez Komisję.

Po drugie, twierdzi ona, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła wiele błędów w ocenie, uznając, że system dystrybucji książeczek „livret A” stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości (swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej) oraz swobodnego świadczenia usług. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła prawo, interpretując w bardzo szeroki sposób pojęcie „ograniczenie” w rozumieniu art. 43 WE i 49 WE, jak również okoliczności, w jakich te dwie zasady mogą zostać przywołane. Skarżąca utrzymuje również, że Komisja niesłusznie doszła do wniosku, iż prawo specjalne czyni trudniejszym i bardziej kosztownym wejście na rynek oszczędności bankowych we Francji.